

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Disquisitionvm Magicarvm Libri Sex

Delrío, Martín Antonio

Mogvntiae, 1624

Sectio X. De maleficio odij.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-62472](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-62472)

necessaria consecutio (nefast) videbatur, vt qui agere nequiret, pati inciperet. Beneficium hoc inter cetera fidei Christianæ non minimum; quod cum dæmonum cultu portentosa hæc dæmonum suatu & hortatu crimina paganismo inoluta, tandem plerisque in regionibus prorsus exoleuerint.

SECTIO IX.

De maleficio odij.

Hoc vltim Valascam supr. ostendi, & agnouit Arnobius lib. 2. contra gentes. Addam alia. Godscalcus Hollenus Augustinianus *Præceptorij* fol. 20. lit. A. sic scribit: Noui mulierem, qua voluit facere diuortium inter duos se mutuo amantes, propter quod deberet salariari. Scripsit in chartulis duos characteres ignotos, cum alijs tamen deuotius verbis, & dedit chartulas vt portarent: & tamen nulla sequebatur diuisio. Secundo scripsit hæc eadem in casco, & dedit illis ad comedendum: & accepit postea pullum nigrum, & diuisit per medium, obtulit vnã partem diabolo (certo sacrificij ritu) & aliam dedit ad comedendum illis duobus, tunc sequebatur maximum odium inter eos: ita quod vnus alium videre non poterat. Vnde hoc nisi quod dæmon habuit tunc offertorium suum? sic ille. Censeo hoc maleficio genus respexisse poetam, cum inducit dæmoni quandam dicentem.

Tu potes vnanimis in prælia mittere fratres.

And. Cæsalpin. de inuestigat. Damon. c. 10. scribit folere in alefticas sub limine vel in angulis domus capita serpentum & pelles defodere ad odium conciliandum. Sed hæc quisquiliæ signa

A tantum sunt pacti conuenti. Nam odij maleficio auctorem habet dæmoné. Nec enim naturalia pharmaca possent aliud, quam hominem atro turbidoque sanguine, & quadam melancholia graui afficere: item humorem nimis adumis adurere, vel frigus noxium inducere. vnde oriatur quadam ferocitas, morositas, crudelitas, & misanthropia in vniuersum, qualis est in ijs qui lupina insania laborant. Postea dæmon hoc odium dirigit in certam personam, omnes odio oportunas imagines phantasie obijciens, & velut ob oculos ponens, & in memoriam reducens, cum amaritudinis miris modis caulisque, adeo vt cum illa recurrunt animo, vix queat homo non grauissime irritari, & excandescere, etiam in illos, quos hac perturbatione desinente efficitim amat. Huius maleficio memorabile exemplum narrat Io. Bapt. Codronchus lib. 3. de morb. malefic. c. 8. sic ille; In oppido Sepino ditionis Neapolitanæ erat quidam Iacobus nomine, cuius vxor tantum odium cum eo exercebat, vt à primo die, quo inter ipsos matrimonium contractum fuit, simul habitare non potuerint: tantum abest, vt sese inuicem copulauerint, Et, si quando Iacobus ad vxorem accedere voluisset, tanto furore ac rabie percita vxor erat, vt se per fenestram potius precipitem daret, quam illum perpeti posset.

Quod cum cuidam religioso viro ab ipsis hospitio recepto narratum esset, de hac re durius & ad fidem præstandam difficulter se habens, experiundi gratia illico mulierem accessit inuicem, eiusque maritus in interiorem aditum partem sese abdidit, ne eius præsentia vxor ingredi renueret. Venit mulier: qua de odij sui causa contra coniugem interrogata, suam vicem prius, miserumque finem cum deplorasset, se nullam inquit eius rei rationem reddere posse. quim absentis mariti;

tanto desiderio & amore se flagrare dicebat, ut id verbum exprimere nequirit. Cum autem ad illum alloquendum & videndum accedere vellet, illico imaginationi suae, tot deformitatum, & turpitudinum, torque horribilibus monstris maritum, depictum apparere, ut mortem prius subire vellet, quam illum ferre asserens, quod eius anima tota omnesque vires, & spirituum partes in maritum, tanquam in oblatum malum, & sui perniciem ferebantur. Rursum eo absente eiusdem desiderio astuare se aiebat. De cuius mulieris verbis, cum bonus ille Sacerdos periculum facere vellet, dixit mulieribus eam comitantibus, ut illam circum pedes, & brachia circumlectum valido fune in crucis modum vincerent, quo maritus, omni repugnantia remota, expeditum accessum ad eam haberet. Verebatur enim ille Sacerdos, ne ob deformitatem aliquam calandam mulier se ira affectam esse simularret. Vxor denique se ob mariti desiderium ligandam tradidit, rogans, ut ad se maritum admitterent. Quo ingrediente, nulla unquam furiam immanis visa sum, nulla feratam efferatam, nulla belluatantam rabiam & furore concitatam, ei similis inuenta fuit: spumam ex ore emittebat, dentibus fremebat, oculos contorquebat, totumque corpus velut furis agitarum ac demonibus plenum videbatur. Mulieresque ibi asidentes retulerunt omni ventrem ac stomachum funibus contortis, ipsis tangentibus, refertum visum esse, totamque cutim ut si agrius castis redactam.

Nec ferendi finis factus est, donec maritus concertationis labore defessus, & illius misericordia motus illinc exiit. Et tandem post tres annos mulier quaedam in veneficis versata, qua Iacobi matrimonium cum illa vxore grauer molestaque tulerat, maleficium quod patrauerat soluit. Et ita Iacobus vxore potitus est: & inde in summa pace atque ocio tranquillissime vixit.]

A Huc pertinet maleficium obliuioni, quo fit ut viri vxores ita negligant, ut videantur earum non meminisse. Rem exemplo declarabo, duobus testibus iisdem illis comprobata. In oppido Hetruria Sangemini anensis iuuenis quidam ad eo perditè veneficam mulierem adamauit, ut formosam alioquin & honestam vxorem vna cum filii reliquerit, & cum pellice, suorum immemor vitam eo vsque traduxerit, donec vxor de maleficio monita eo concessisset, & clam malefici instrumento perquisito, inuenisset sub lecto busonem olla inclusum confusus oculis: eo igitur abrepto & solutis oculis postea cremato: confestim vir suorum recordatus, tanquam è somno surgens ad vxorem & filios reuersus est.] Cōdronch, d. l. 3. c. 6. Cæsalpin. c. 10. de demon. inuestigat.

SECTIO X.

De incendiario malefico.

ON animum inflammant modo, sed & corpora & domos, & oppida: ut facile appareat æterni ignis esse alimenta.

D Corona Creuse nota est, quam munere impio Medea concremauit, ex asphalto humectiore & sulphure pharmino inunctam voluit Calius libr. 15. A. L. cap. 13. & Venetus Natalis l. b. 6. mytholog. cap. 7. quasi horum tanta vis esse potuerit, ut modica inunctione totam Regiam Corinthi corripere posset cur non naphtham medicam addideret? vis nonne eius efficacior? cur non insopibilis, ut vocat Martianus, perennitatis igniculos Lemny Fabri? cur non flammivomi pecoris Æthæ? cur non femina flammæ Medusæ? cur non cuncta quæ Tragicus commiscentem facit Medeam?